

CSOÓRI SÁNDOR

Talán még van idő

*Nem fértem el rövid sorokban —
a nyárban —
a tél istállóiban —
nem fértem el az életemben;
a visszatartott lélegzet-hazákat most
kifújom: süvítsenek!
elég volt, súgja a száj, a kékülés,
a kidagadt nyakerek pirospunkösdje, a hosszú
böjt,
az út hajnali fölébredésből homályba,
homályból kő alá,
elég a semmi: semmiért —
talán még nem késő partraszállni
egy világba vesző falevélen
és szemek ködébe odaállni: itt vagyok végre!
vesztemet akartam mindig,
tüntetően a bukást,
mert sok itt a kicsi győztes, hát undorodom,
sok a világbajnok,
a fölpumpált fejű üregi király,
a dízsírhelyek fölött röpködő húsos pille —
talán még van időm megelőzni
sikeres halálomat,
zuhanni,
hömpölyögni,
elmúlni tanítom magamat
s mellemen kazaltüzet gyújtok,
hogy virágozzak.*

Képeslap

*Holttengeri nyár süti a betonjárda
kövét; a fák csak emlékei a fáknek —
Nagy, sárga sivatagokat hoz a postás,
fölhólyagzó, képeslap-hazákat.*

Vendégeim

P. G.-nek

Nyitva az ajtóm, lépjetek be négy égtáj
menekültjei. Ez itt a legkisebb haza, az
utolsó búzaszemből kicsírázott ország. Nektek is,
nekem is maradék.

Itt fáradtságotok is hazatalál s a másutt
semmitmondó nyelv itt még a világ ura. Gyere,
Örömrontó Angyal küldöttje, te bortócsák közt
száguldó motoros, bőröd benzinszagú, halálszagú,
megérkezésed: seb s üszkösödés ellen kiáltó száj is.
A Kárpátok keménygallérját gombold ki
nyakad körül.

S te Apa s te Apának Fia, gyertek ti is!
vésőkarúak, koronás gyökerek szobrászai,
házam telé tuskókkal, kezetek hiányával.

Az ideiglenes szállások küszöbére
odaszögezve a nyár, mint a tűzvész. Utolsó esély
napszámossai át a tűzön! a keresztbefekvő isten
testén át ahogy lehet! Látnunk kell egymást,
hogy láthatók legyünk, hallanunk egymást,
hogy hallhatók.

Keringés egymás körül

Cserélődnek arcok, testek,
színhelyek bokrai —
Tégla és vadhús együtt: ez már az ősz.
Vesszőnyi sugarakat
taposunk a fölhígult földbe —
neked is, nekem is sietős.
Hová? Magad se tudod? Gyere!
Megyek, de ha vágtatni kezd
szélben a hajam — kitérj!
Nyugodj, kitérek. Hallod? a vízfalak
mögött zene: zszizsegnek a stadion
lámpái: tízezer ló szem-ereje
dől a salakra,
hurrá! hurrá!
valahol ott, valahol arra,
valahol a kőkosár fölött
az ordító fejek társaságából kiszakadva
csapdosok szárnytalan,
ó semmi, semmi, csak örült vagyok,

*hóhéros vértolulással nyugtatom magam,
ha van időd, szeress,
csavarj derekam köré nyarat
és húzz le magadhoz, szeress,
tenyérvonalaim dzsungelében nyomok:
tied? másoké? — —*

*az ősz dombjai, mint a pörsenések —
sietek, siess!*

